

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego z Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2016 r.

w postępowaniu w stosunku do nieobecnych

sprawy:

B. F., córki S. i B., urodzonej w dniu (...) w S.

oskarżonej o to, że:

w okresie od dnia 21.03.2014 r. do dnia 30.04.2015 r. w G. wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacała na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od lutego do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 7.791 zł oraz podatku należnego z zeznania PIT-36 za 2014 r. w wysokości 8.022 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżoną B. F. uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w okresie od 21.03.2014 r. do 02.05.2015 r., oraz z tymi dodatkowymi ustaleniami, iż oskarżona działała jako podatnik i nie wpłacała wskazanych zaliczek na podatek i podatku w terminach ustawowych, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 1.000 zł (jednego tysiąca złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. W. kwotę 738,00 zł (siedmiuset trzydziestu ośmiu złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej B. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 938,00 zł (dziewięciuset trzydziestu ośmiu złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 100,00 zł (stu złotych).

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. F. prowadziła jako osoba fizyczna działalność gospodarczą. W ramach tej działalności B. F. w okresie od 21 marca 2014 r. do 02 maja 2015 r. w G., wbrew przepisom ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jako podatnik uporczywie nie wpłacała w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20-tego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okresy od lutego do grudnia 2014 r., oraz następnie, w terminie do dnia 30 kwietnia 2015 r., należnego do zapłaty podatku wynikającego z zeznania podatkowego PIT-36 za 2014 r. Wysokość zaliczek z tytułu należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za te miesiące wyniosła odpowiednio: za luty 2014 r. kwotę 184,00 zł, za marzec 2014 r. kwotę 333,00 zł, za kwiecień 2014 r. kwotę 378,00 zł, za maj 2014 r. kwotę 544,00 zł, za czerwiec 2014 r. kwotę 933,00 zł, za lipiec 2014 r. kwotę 901,00 zł, za sierpień 2014 r. kwotę 1.202,00 zł, za wrzesień 2014 r. kwotę 1.276 zł, za październik 2014 r. kwotę 1.147,00 zł, za listopad 2014 r. kwotę 446,00 zł, zaś za grudzień 2014 r. kwotę 447,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconych przez B. F. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wskazane okresy wyniosła 7.791,00 zł, natomiast wysokość niewpłaconego podatku dochodowego należnego do zapłaty za 2014 r. wyniosła 8.022,00 zł.

Do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie B. F. w dniu 10 grudnia 2015 r. wpłaciła na poczet należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r. kwotę 95,00 zł, natomiast w pozostałym zakresie, czyli co do kwoty 7.927,00 zł, B. F. w dalszym ciągu nie uregulowała zobowiązań z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za wskazany wyżej okres.

/Dowód: wydruk zeznania PIT-36 za 2014 r. k. 8; pisemne zawiadomienie o wykroczeniu skarbowym k. 1; karta kontowa k. 2; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 13, 103/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył B. F. o to, że w okresie od dnia 21.03.2014 r. do dnia 30.04.2015 r. w G. wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacała na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od lutego do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 7.791 zł oraz podatku należnego z zeznania PIT-36 za 2014 r. w wysokości 8.022 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 77-78/

Oskarżona B. F. nie była uprzednio karana.

/Dowód: dane o karalności k. 97/

Oskarżona B. F. nie złożyła w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jej aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 55/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżona B. F. dopuściła się popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, przy czym Sąd doprecyzował opis przedmiotowego czynu tak, aby zawierał on w sobie wszystkie znamiona przypisanego oskarżonej wykroczenia skarbowego i oddawał charakter jej zachowania.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżona nie została przesłuchana

w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętej zarzutem postawionym oskarżonej, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżoną zarzucanego jej wykroczenia skarbowego. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie wykroczenia skarbowego zarzucanego B. F. wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci wydruku zeznania PIT-36 za 2014 r. (k. 8), pismem zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 1), karty kontowej (k. 2) oraz informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 13, 103). Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych oskarżonej B. F. w zakresie dotyczącym podatku dochodowego od osób fizycznych w formie zaliczek za okresy miesięczne wskazane w zarzucie oraz następnie należnego podatku dochodowego za 2014 r., to, iż należności podatkowe w tym zakresie nie zostały przez oskarżoną uregulowane w terminach wynikających z przepisów prawa, jak również to, iż należności objęte zarzutem zostały przez oskarżoną jedynie w bardzo niewielkiej części uregulowane już po upływie terminów ustawowych, zaś w pozostałym zakresie należności te nie zostały jak dotychczas uregulowane. Ponadto z odrębnej notatki pracownika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. znajdującej się na odwrocie wspomnianego pismem zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym wynika, że w trakcie skutecznego telefonicznego kontaktu z oskarżoną w październiku 2015 r. B. F. deklarowała uregulowanie objętej zarzutem zaległości podatkowej, co uczyniła następnie jedynie w bardzo niewielkiej części, tak więc musiała być świadoma spoczywającego na niej obowiązku uregulowania tej należności i w żaden sposób nie kwestionowała istnienia tego obowiązku.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonej B. F. popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu. Sąd doprecyzował jedynie opis wykroczenia skarbowego popełnionego przez oskarżoną, tak aby w pełni oddawał on charakter działania oskarżonej, w szczególności poprzez wskazanie, iż działała ona jako podatnik i nie wpłacała wskazanych zaliczek na podatek i podatku w terminach ustawowych, a także poprawił oznaczenie daty końcowej przedmiotowego czynu. Skoro bowiem oskarżona miała możliwość zapłacenia należnego podatku dochodowego za 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r., to należy uznać, iż wykroczenie w tym zakresie, polegające na braku terminowego uregulowania przedmiotowego podatku, popełniła w dniu kolejnym, a skoro był to dzień wolny od pracy, w którym nie miała możliwości dokonania stosownej płatności, to za datę popełnienia wykroczenia skarbowego należy zdaniem Sądu uznać następnego dzień, tj. 02 maja 2015 r.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonej winy w zakresie dotyczącym przypisanego jej czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonej. Mając to na uwadze należy przyjąć, iż B. F. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiała znaczenie swojego czynu i miała możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany jej czyn. Należy uznać, iż oskarżona niewątpliwie zdawała sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżona działała umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, celowo i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych i następnie należnego podatku dochodowego, oraz chcąc tego. To, iż oskarżona miała świadomość spoczywającego na niej obowiązku uregulowania objętych zarzutem należności podatkowych wynika również ze wspomnianej wyżej notatki na odwrocie pismem zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżoną, który należało zakwalifikować jako wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks.

B. F. jako podatnik najpierw nie wpłacała w terminach ustawowych – stosownie do treści art. 44 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) zaliczki miesięczne na podatek dochodowy od dochodów osiągniętych z działalności gospodarczej podatnicy są obowiązani

bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który wpłacana jest zaliczka – należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od lutego do grudnia 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G.. Następnie oskarżona na rachunek tego samego (...) nie wpłaciła w terminie ustawowym – stosownie do treści art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych podatnik w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym jest obowiązany wpłacić należny podatek dochodowy wynikający z zeznania albo różnicę pomiędzy podatkiem należnym wynikającym z zeznania a sumą należnych za dany rok zaliczek – należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r.

Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie odpowiednio zaliczek na podatek dochodowy i następnie należnego podatku dochodowego. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Oskarżona za okresy objęte zarzutem uzyskiwała dochody, od których po stosownym wyliczeniu powinna wpłacić na rzecz Drugiego Urzędu Skarbowego w G. stosowne zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, czego nie uczyniła i tym samym uzyskane środki musiała spożytkować na inne cele. Brak również dowodów na to, aby oskarżona B. F. podejmowała próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatków (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) z uwagi na ewentualny brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że niewpłacanie przez oskarżoną zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych dotyczyło okresu blisko roku, a ponadto oskarżona następnie nie zapłaciła również należnego podatku dochodowego, wynikającego w tym zakresie z zeznania rocznego. Tak więc niewątpliwie nieregulowanie obowiązku podatkowego miało charakter powtarzalny i utrzymujący się długo, i w konsekwencji należy uznać, że długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu. Wynika to również z okoliczności, iż oskarżona do dnia zamknięcia przewodu sądowego jedynie w bardzo niewielkiej części spłaciła zaległości podatkowe związane z podatkiem dochodowym od osób fizycznych za 2014 r., zaś w pozostałym zakresie nie spłaciła ich w dalszym ciągu, pomimo upływu znacznego okresu.

Uznając oskarżoną B. F. za winną popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 57 § 1 kks Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 1.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonej i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonej, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonej wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do nawet dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonej kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż niewpłacanie przez oskarżoną podatku i wcześniej zaliczek na podatek miało charakter stosunkowo długotrwały. Okolicznością obciążającą jest również to, że oskarżona aż do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie zaległości podatkowe związane z popełnionym przez nią wykroczeniem uregulowała jedynie w bardzo niewielkiej części, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw przedmiotowego czynu. Z kolei jako okoliczności łagodzące należy potraktować uprzednią niekaralność oskarżonej oraz stosunkowo nieznaczną łączną wysokość niewpłaconego przez oskarżoną podatku dochodowego od osób fizycznych.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. W. kwotę 738,00 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i

art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonej B. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 938,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 100,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonej oraz przyznaniem obrońcy oskarżonej zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.